

ARA

per Catalunya lliure i socialista

núm.32

any 1.972

L'OCUPACIÓ PACÍFICA DE RIPOLL, UNA NOVA FORMA DE LLUITA A CATALUNYA

EL 12 de novembre, i seguint la crida que va llançar la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya en la seva quarta sessió, tinguda el mes d'octubre, pels volts de tres mil persones van acudir a Ripoll per commemorar, amb una jornada popular de reivindicació nacional, l'aniversari de la primera sessió de l'Assemblea. La consigna era la concentració pacífica evitant l'enfrontament, com una de les vies possibles per exterioritzar la voluntat de lluita pel trencament de les estructures actuals i el retorn a la democràcia.

LA jornada de Ripoll ha constituït l'inici d'un nou estil de lluita a Catalunya: l'ocupació pacífica d'una població, davant la impotència i el desconcert dels qui es diuen "autoritats" que es van veure desbordats per l'única autoritat que allí hi havia i que era el poble. Aquest és un tipus d'acció assumible per tothom, molt difícil de reprimir i que representa la participació directa del poble en una operació necessària i d'un alt valor polític com és la mobilització de les masses per la consecució dels objectius polítics de l'Assemblea de Catalunya. De moment la primera experiència ha resultat una demostració magnífica de les possibilitats que té una massa de gent segura d'ella mateixa, tranquil·la, i que sap el que vol i és conscient de fins on pot arribar a cada moment. Aquesta coratjosa actuació va crear serioses dificultats a les forces de la repressió.

LA concentració de la tarda a la plaça del monestir, on la gent, la majoria asseguts a terra, van cantar cançons reivindicatives, va constituir una autèntica manifestació on el poble era l'únic actor que organitzà, autoritzà i realitzà l'acte, amb les forces de la repressió sorpreses i bocabadades que van trigar molta estona a reaccionar a la seva manera. Era la legalitat de la voluntat popular que s'imposava a la il·legalitat del règim opressor. Era la democràcia: protagonista, el poble.

LA resposta del règim al capdavall es va produir, i es va produir de l'única manera que li era possible: el llenguatge de la força, l'amenaça d'una repressió brutal, l'intent de coacció per les armes. Els guàrdies civils que van aparèixer amb les metralletes a la mà i apuntant la gent, poc es pensaven que aquells homes i aquelles dones estaven massa segurs per dissoldre's o arrencar a córrer, i que contràriament, amb la màxima serenitat, comencessin a fer el que van fer: l'inici de la manifestació silenciosa pels carrers de la vila.

LA gentada concentrada a la plaça del monestir va començar a davallar, lentament, silenciosament, materialment empesa per unes metralletes sostingudes per uns homes perplexos i infinitament més atemorits que la gent i en una situació grotesca i ridícula de la qual ells mateixos es devien adonar. El vessament humà va continuar, en múltiples grups compactes, pels diversos carrers. No podem deixar de consignar l'impacte que produí en tothom el fet que al moment d'aquesta marxa, es trenqués el silenci amb un gran repicament de les campanes del monestir, com un reconeixement, com un gest de salutació que va ser agraït per tothom.

TOT plegat, foren moments que gosaríem qualificar de dramàtics, perquè s'hi evidencià, com ben poques vegades havíem vist d'una manera tan colpidora i palpable, la tragèdia d'un poble ocupat i oprimit que postula, com pot, la llibertat. Quatre detencions, resoltes amb dues mul-

portanveu de FRONT NACIONAL de CATALUNYA

tes de 25.000 ptes. cada una, van ser el preu d'aquesta jornada. Per ara.

RIPOLL ha estat, indubtablement, una fita important en la lluita per les llibertats democràtiques que unitàriament el nostre poble reivindica a través de l'Assemblea de Catalunya.

LA INTEGRACIÓ POLÍTICA DELS PAÏSOS CATALANS

L'intent d'unificació política de l'Estat espanyol modern no ha pogut assentar-se damunt la base de la classe social que el va definir i propulsar a Europa: la burgesia progressista de l'època de la Revolució francesa.

LA burgesia sorgida com a classe puixant del procés de desenvolupament mercantil i industrial, pràcticament no ha existit a l'Estat espanyol. En conseqüència, la versió de l'Estat demoliberal ha estat una versió retòrica que no ha aconseguit d'emmascar la realitat estructural basada fonamentalment en la propietat de la terra.

AIXÍ, la generació del 98 constitueix un testimoni intel·lectual postulant les llibertats demoliberals: una mena d'illot progressista a penes sobresortint d'una mar reaccionària, que era la realitat social espanyola de l'època.

LA història posterior mostra una inestabilitat profunda, reflex de la inadequació de la realitat social imperant, a l'estructura política. Socialment parlant, l'Estat espanyol demoliberal ha estat una ficció.

AQUESTA és la realitat que explica la fallida de la unitat, com a conseqüència del domini d'una classe social ultrareaccionària, ensems incapaç de promoure el progrés i d'aturar el procés que, imperant a la zona geogràfico-històrica a que pertany, forçosament l'havia de reflectir en forma de crisi.

LES condicions objectives per a una estructura demoliberal es donaven, en canvi, al Principat de Catalunya, i constitueixen el nucli d'una diferència fonamental que, incidint damunt uns antecedents històrics que defineixen el país català com una nacionalitat, desemboquen en la postulació de la reivindicació nacionalista.

BÉ és cert que la burgesia catalana, limitada en part per les característiques d'una indústria preferentment transformadora, planteja la reivindicació en termes prou moderats, i, en primer lloc, la limita al Principat que és on radiquen els seus interessos immediats. En segon terme, la reivindicació maximalista no serveix els seus interessos immediats, contestats per una classe obrera vigorosa, combativa i prou politizada, a desgrat de l'apoliticisme que l'abandera.

AIXÍ ens trobem que la nostra burgesia practica, en les seves postulacions, una doble mutilació, que la defineix com una classe mancada d'ambició, que contempla els seus interessos amb visió curta, immediata.

LA burgesia catalana mutila, al mateix temps, les seves pròpies possibilitats de desenvolupament que haurien exigit un país propi amb un poder propi. No se sent capaç de tirar endavant una aventura política molt suggestiva, perquè no arriba a contemplar la perspectiva històrica ni la seva pròpia perspectiva a llarg termini.

LA poruguesa de la classe burgesa catalana li va impedir d'intentar dirigir un Estat propi, mesurant-se amb el paper històric de classe dirigent, informant l'evolució crítica d'un Estat modern capitalista amb totes les conseqüències, en nom dels seus interessos, per por de perdre'ls. Així en va confiar la defensa al poder coactiu de l'Estat espanyol, caracteritzadament dur i retrògad, constituint se en un remolc polític de l'Estat i, de contracop, sofrint-ne totes les vicissituds, sense cap mena de poder de decisió. La victòria aranzelària que és tot el que va obtenir, s'ha revelat, a la llarga, com una victòria pírrica.

L'any 1.923, trobem la nostra burgesia aplaudint de bon grat la Dictadura del general Primo de Rivera, perseguidora i torturadora de la nostra classe obrera, i a la qual el poble del Principat és completament alié. Aiximateix, més endavant, la trobem embolicada, bon grat mal grat, al costat de l'Estat feixista, que en el seu desenvolupament es revelarà, a la fi, poc amable amb els seus interessos.

LA imatge de la venda de la primogenitura per un plat de llenties, és inevitable.

L'immediatisme dels objectius de la burgesia catalana i la seva manca d'ambició política -qui és que l'ha qualificada

d'imperialista?-, ha degradat la seva funció, ha malaguanyat l'eina que li hauria pogut obrir les possibilitats d'una important empresa històrica, sobre la base relativament àmplia dels Països Catalans; el seu negoci l'ha fet aparèixer en situació d'inferioritat en les seves relacions amb el poder espanyol, i, per fi, ha decebut el poble de Catalunya davant el qual, en forma irreversible, ha perdut tota mena de crèdit.

LA seva davallada inexorable es consuma l'any 1931. Davant la càrrega progressista de la proclamació de la República espanyola i la vigorosa reivindicació nacionalista del Principat, la burgesia catalana ha de contemplar la dimensió del seu error i ha de pagar les conseqüències de la seva manca d'audàcia i d'imaginació durant tota l'època en què, de fet, va tenir a les mans la direcció política del Principat.

LA desqualificació soferta va acompanyada per una desorientació molt greu que la conduirà a adherir-se, de fet, a unes posicions poc fidels al seu propi país i, fins i tot, al seu propi ideari.

LA proclamació de la República espanyola, acompanyada per la reivindicació nacional immediata al Principat, obre una etapa, que resultarà breu, d'assaig d'Estat demoliberal que, mancat de base, com sempre, navegarà amb vacil·lant autoritat entre la reacció espanyola, molt animada pels fenòmens feixista i nazi en expansió a Europa, i l'empenta de les reivindicacions socials postulades fermament per la classe obrera, amb la referència vigorosa de la Revolució soviètica.

EL resultat és la guerra civil, amb la mort violenta del demoliberalisme a les mans del feixisme espanyol, i l'intent de genocidi contra Catalunya, que la nostra burgesia, bon grat mal grat, ha de compartir.

EL ferotge infantilisme de la victòria feixista l'inclina a creure que han guanyat per sempre amb la introducció de l'aberració de l'absolut i l'absolutisme

dins el procés històric d'uns països i d'unes societats.

LA VEU DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, emissora catalana.

A partir del mes de juliol de 1.972, Catalunya disposa d'una emissora que constitueix el portaveu per l'espai de la veu de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

Les emissions reflectiran el treball que duu a terme la Permanent de l'Assemblea de Catalunya i el seu Secretariat i són radiades amb el títol de LA VEU DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA. També contenen aquelles notíciesimportants que la dictadura franquista segresta al poble.

Les emissions són radiades tots els dimarts, dijous i dissabtes de dos a tres quarts de dues de la tarda, en les ones següents:

14.545 quilocicles o 20'6 metres
12.220 " o 24'5 metres
15.565 " o 19'3 metres
10.167 " o 29'5 metres

ona curta

Escolteu-la i feu-ne propaganda. És un nou instrument incorporat a la nostra lluita d'alliberament.

AMB aquesta idea pueril es defineix i es decreta la inexistència de les nacionalitats peninsulars, màgicament integrades a l'imperi, i de les reivindicacions socials "classistes", pintorescament integrades pel sindicat vertical que defineix, ahistòricament, que els interessos dels patrons i dels obrers són els mateixos.

LA desfeta es va paint, però, i ofereix un exercici de reflexió. El terror feixista esborra qualsevol dubte sobre la naturalesa del règim: és feixista, és reaccionari i és imperialista sobre les nacionalitats oprimides.

LA claredat i la reflexió, de mica en mica van donant els seus fruits, i la rèplica no es fa esperar.

PEL que respecta a la problemàtica nacionalista, ha quedat demostrat que la burgesia és inservible. El moviment de reivindicació nacional ofereix una fesomia inequívocament antifeixista, progressista, combativa. La seva base de sustentació és el poble i no els seus explotadors. Contra el feixisme, el moviment de reivindicació nacional es presenta com un fet revolucionari de base àmpliament popular.

S'obre pas l'evidència que un moviment feixista hauria estat impossible dins una estructura política normalment descentralitzada, formada per unitats històriques vigoroses. Al mateix temps es va obrint pas la idea de reivindicar la unitat nacional catalana, a través de la qual, el nostre país recupera la seva veritable dimensió.

LA història ha configurat la base de la nació catalana, punt de partida inestimable, i la força dels fets ha obert els ulls dels catalans sobre la necessitat del seu restabliment.

AIXÍ queda plantejada la reivindicació nacional catalana: aquesta és l'empresa revolucionària i reivindicativa de què hem esdevingut conscients, i que hem de dur a terme.

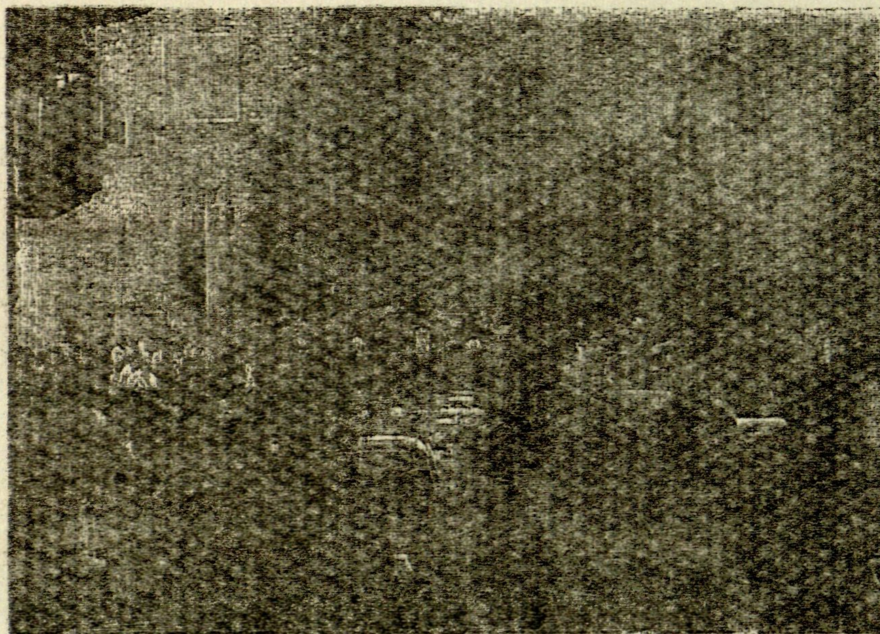
LA integració dels Països Catalans apareix, dins del procés reivindicatiu, en totes i cadascuna de les seves fases, com una garantia contra la reacció. Com una força progressista assentada damunt una societat que repugna majoritàriament l'autoritarisme i l'explotació.

SI es pot parlar de projectes històrics, aquest n'és un. Un projecte que cal dur a la pràctica conjuntament, solidàriament, responsablement.

EN un pròxim article intentarem abordar la qüestió.

RIPOLL
12 novembre
1972

Jornada de
reivindicació
nacional

TOTS JUNTS VENCEREM!
inscriu-te a
Front Nacional de Catalunya

preu: 10 ptes.